

Adacsi Veszelszki Ferenc

Hun Magyarai népek kultúrája és harcai az ókorban

(Őstörténet)
(Kultúrtörténet)

IV. rész

III. Tukulti-Apil-Esara (ie. 745-727.) harcai a géthákkal jellemző volt az asszír szokásokhoz, hiszen felülmúlta a neve elődjét I. Tukulti-Apil-Esarát a kegyetlenkedésekben. Harcai során mindenáron meg akarta törni a Gétha népek védelmét és igája alá akarta hajtani a Gétha népek által lakott területeket, elfeledve mind azt, hogy az asszírok ősi hazája a Halis menti Gétha területen volt korábban. A Babiloni bevándorlások és a déli területek megszállásával az idők folyamán ez a terület elszemélt és még az ősi istenük Assur is a régi Gétha területekről került be Mezopotámiába, így Asszíriába. Az Assur isten áldásával tették meg azt a kegyetlenséget az ott lakó népekkel, hogy az üldözés áldozataivá váltak, vagy erről a területről elmenekültek, mert másként a megsemmisítés várt rájuk. Ez a történelmi kataklizma adta meg az utolsó lökést ennek a népnek ősi hazájának elhagyására. A rabigát nem vállaló és nem bíró, büszke és szabad nép, akik kiváló harcosok voltak, akikről már tudjuk az eleszári (Assur) tekerésekből, hogy az itt élő nép nem csak Sumer, hanem Kun, Kummán, Hun, név alatt visszavándoroltak a régi őshazájukba a mai Turkesztán területére új életet kezdeni. A kivándorlók egy része viszont letelepedett a Kaukázus déli területein, majd egy későbbi időszakban innen is tovább kényszerültek vándorolni. Az is tény dolog ma már, hogy az ie. V. században már ezeket a népeket a Kaukázustól északra találjuk meg, erről tudósít Herodotos „Világtörténelem” c. munkájában. A legutolsó nagy kivándorlás időszaka az Arpad (Árpád) városának az eleste (ie. 740.) amely egy nagy keleti vándorlást idézett elő, hiszen a királyi Szkíták is ebben az időben kerültek a Kaukázuson túlra, ekkortól kell számítani a nagy vándorlások korát, a nagy utazásokat térben és időben egészen Ordos pusztáig és onnan vissza. Ezek a vándorló kunok és géthák, hunok már nem voltak tisztavérű szittyák, hanem már keveredtek más ősi népekkel. A keveredés elsősorban az Amoritákkal történt meg a déli területeken, de a géthák az északi területeken más népekkel is keveredtek, így a kazárokkal, akik ebben az időben az Eufrat forrásvidékén tanyáztak, egyik részük Kazáriába került, míg a másik részük a Tengermellékre, Közel-Keletre. Az itten megtelepedett népek helység neveiből arra tudunk következtetni, hogy ezek a népek is magyar nyelven beszéltek, mert a hagyatékaik, így a városaik nevei is magyar nevűek voltak, lásd Arpad (Árpád), Aszód (Asdod eredeti asszír írás szerint Asod) stb. Az említett város neveket az Asszír feljegyzésekben is megtaláljuk. Az asszírok pusztításai mellett a két Zsidó országot is védték egy bizonyos ideig, de mikor látták, hogy az Omri ház királyaival nem tudnak megegyezni, akkor kezdtek komolyabban fellépni a zsidósággal szemben. Sőt az első időszakban a zsidók védelmezték az asszírokat Közel-Keleten, hiszen tudjuk azt, hogy egy azonos néphez tartoztak, csak nem azonos törzsbeliek voltak, a zsidók SOÓTOUKIK, vagyis sóországbeliek voltak, addig a testvérnépük Asszírnak vallották magukat. A sóországbeliek sokáig a mai Irak területén az Eufrat jobb oldalán nyugatnak éltek, ma is számtalanszor fellelhető az ősi név, hiszen magam is számtalanszor találkoztam vele Mezopotámia területén. Ma is úgy ismerik, mint a zsidók őshazáját, hol ott tudjuk azt, hogy az eredeti őshazájuk teljesen máshol keresendő. Még a zsidók szent iratai is az egyik őshazának jelöli meg az Arab tábla déli

területét, de ma már ezt sem fogadják el, hanem úgy tüntetik fel magukat, hogy a Közel-Kelet ősi népe. Nem lehet elfogadni, mert az útjukat nekik is végig lehet követni egészen a Gobbi sivatagig. A Magyar Honalapító ARPAD (Árpád) neve már a koraókorban feltűnik, hiszen ez a név a Magyarai nép egyik törzsét is jelenti, ebből következően Árpád törzsének nevezhetjük úgy, mint régen. Árpád lehetett a törzs egyik kiváló vezetője, akiről a törzset is elnevezték, ma ezt nem tudhatjuk pontosan. A magyar hangzású városokra azért szeretném felhívni a figyelmet, mert ma hazánkban Magyarországon is megtalálhatóak ezek a város nevek. Példaként, Arad, Aszód (ma Asdod) Arpad (Árpád) és még sorolhatnám tovább a város neveket, a törzs neveknél meg kell említenem Buda nevét, mert ez a Béla törzsének a neve is, tehát magyar, de idetartozik Karikás, Kazi, Kalánó, Paripa város nevek is, hiszen tiszta magyar hangzású nevek. Tovább lépve a területi megközelítést északi irányba követjük Habur területén Magaris (Magyar) város nevét, ez nem más, mint a Nemzeti nevünkéből képzett név, ebből is jól látható, hogy a fenti nevek a Gétha néptörzsi neveiből képzett városok voltak. Így a Gétha nép volt az utolsó, aki elhagyta Mezopotámia északi területeit és kényszerült a menekülésre, ez a nép nem a Kun, vagy Hun nép volt, hiszen ezek a népek már ekkor kevert népek voltak és északabbra éltek. Ez a keveredés tovább tartott a Gétha nép menekülésével és az északi irányba történő vándorlásával, a meglepő az, hogy ez a nép ugor nyelvű volt. Addig egy birodalomban éltek, amíg egységes volt a Gétha királyság, ezért volt az, hogy egységes volt a nemzeti címerük a kétféjű sas, vagy a kettős sas, ma ezt nem tudjuk pontosan. Erre a bizonyítékot megtaláljuk a mai Törökország területén Bogazköy közelében egy szikla reliefen, ahol a kétféjű sas a szárnyán hordozza az isteneit. Ennek a reliefnek a faragási korát az ie. 1300-as évekre datálják a kutatók, de ez a címer megtalálható a szíriai Aleppó városához közel északra az Arpad (Árpád) városában is, hiszen az itt élő Gétha népesség már a kétféjű sasnak a címerben lévő szakrális jelentését elfogadta. Ami méginkább meglepő az, hogy a szabadok a kötényeiken hordták, mint díszítést. Ugyan ezt a motívumot megtalálhatjuk a Ciprus szigetén élő népeknél is ebben az időben, melyet úgy hívtak, hogy Gétha kötény. A kultúrtörténet további kutatása terén megtaláljuk a Kárpát-medencében is, hiszen a Székelyföld egyik településén Mártonfalván (Háromszék megye) a századelőn még egy székely kapu lábuzatán megtalálható volt a kétféjű sas ábrázolás. Visszatérve a Ciprus szigetére, ahol a lakosság nagy részét kitevte a Gétha lakosság még az ie. VIII. században is, ezt a lakossági réteget Khar lakosságnak, telepeseknek hívták, akik az egyiptomi kiűzetés után kerültek ide a szigetre és ezek a népek hordták a címeres kötényeket. Tudjuk azt, hogy a kivándorlók is hordták ezt a fajta ruhadarabot, mert így kerülhetett a Kárpát-medencébe is, mint díszítő elem. Ugyan úgy megtalálható ez a keletre vándorló Magyarai népeknél, mert India területén is a Hun, Magyarai népeknél megtalálható ez a címer állat, nem csak megőrizték, hanem évszázadokon keresztül divatban is tartották. A fenn említett székely kapu lábuzatot 1778-ban faragták, amely a XX. századelőn látható volt, mert Huszka József beszámol erről a székely kapuról Magyar turáni ornamentika története című művében a 229 ábrán látható. A kétféjű sas ábrázolás mellett megjelenik már a magyarai népek kultúrájában a szarvas ábrázolás, is mint jelkép, ezt a jelképet elsősorban a vezető réteg használja, mint hatalmi jelképet, de számos más területen megtalálhatók a törzsek jelképei is, amely majd a későbbiek során meg is különböztetik a törzseket egymástól. Ez a bizonyíték arra, hogy a szarvas népe nem más, mint az ősmagyarok, hiszen a szarvas legendánk erről többet tud, mint amit itt ki tudok fejteni. Ha közelebbről megnézzük ezt a székely kaput, akkor látható, hogy a kapun lévő habléány ábrázolás szinte megegyezik a kínai vázákön látható hunok ábrázolásával. A kultúrtörténet elemzése során látható, hogy a székely ábrázolásokon a felhőt mindenkor a virágok halmaza jelenti, hiszen ez a címerkép úgy ábrázol, mint ha valamelyik tenger partvidékén lenne látható ez a jelrendszer, ez nem is jelent problémát, mert a napfelkelte a hold éjszakai tevékenységét elüzi az égboltozatról és ezt úgy látjuk, mint ha a hold a tenger vizében fürödne meg. Ez a címerkép talán akkor születhetett meg, amikor még

népünk valamelyik tenger mellett lakott, hiszen a jelképrendszere erre utal, ha az igaz, hogy a nyugaton elmerülő holdat egy tengeri habléány segíti a tengerbe elmerülni, akkor az, nem lehet más, mint a tenger szirénje. Azt nem tudjuk, hogy melyik nagy víz volt a szülő atyja ennek a stilisztikai és ornamentikai ábrázolásnak, mert éltek az eleink a Földközi tenger, vagy az Azovi, és a Kaspi tenger partján, azt ma nem tudjuk megmondani mikor és hogyan alakult ki ez a motívum, de tény az, hogy a magyar és a magyarai népek alkalmazták ezeket a motívumokat, címer és szakrális célzattal. Ebben az időben jelenik meg a Griff ábrázolás is, de az is igaz, hogy ezt az ábrázolást először a Sumer lakosság alkalmazta, az ábrázolás a hiedelemvilágban jelenik meg először már az ie. III. évezred során. Nézzük meg a Gétha és az Egyiptom között létrejött szerződést, amely azt mondja, hogy a „griffre nézve és az egyiptomi istenekre nézve” kötelező a szerződés. Ami azt jelenti, hogy II. Ramses (ie. 1333-1267) fáraó és a Gétha Király között létrejött szerződés ezüst táblára íratott okmány, amelyen a griff ott szerepel, vagyis A. H. Sayce fordítása és az olvasata így hangzik: „A mai naptól fogva Gétha Szíria, Gétha nagy királya úgy tekintse e szerződést, mint Ra isten és Szutek isten által létesített egyetértést Egyiptom népe és Gétha népe között, hogy többé sohase legyen háborúság közöttünk”

Ebből a szerződésből is látható, hogy a Ra isten (napisten) köt szerződést a Gétha főistennel Szutekkel a sötétség istenével. Ez a kettős elv, amely megjelenik ebben a szerződésben az i.e. XIV. században az már szembeötlő, hiszen ez azt jelenti, hogy a vallási nézeteik is mások a két félnek. Kultúra történeti példaként meg kell említenem azt a tényt, hogy a szerződés, mind az, ami a táblára íratott, minden szavában meg van erősítve, úgy a Hettiták országa, mint Egyiptom országa isteneinek és istennőinek gyülekezetei által. Erre mi is lehetne a leginkább elfogadott bizonyíték, mint a napisten, az egek ura, a másik részről Szutek isten az egek ura, tehát az egyezménynek a legfőbb elfogadói az istenek mind a két részről. A géthák részéről a szerződésben megtalálható a világmindenség úrasszonyának a keretbe való foglalása, hiszen „Antartája”(Asztarté) a géthák országának és területének az istennője, vagyis az Asztarté a föld királynéja. Az ezüsttábla végén található egy megjegyzés, amely így hangzik: „Az ami az ezüsttábla szélén látható, az Szutek istent ábrázolja, amint a Hettiták királyát megöleli...” A Hun magyar sírokban megtalálható griffes ábrázolás is a Szutek Gétha istennel vannak kapcsolatban, így a Gétha griff és a Hun griff egyenlő lehet a Gétha istennel. A Gétha kétféjű sasok a HONI isteneket hordozzák a vállukon, amely nem lehet más, mint a Gétha királyságnak a jelkép, vagyis a kétféjű sas az országuknak a címere. A sasok vonatkozásában meg kell említenem a Nagyszentmiklósi kincset, amelyet ismét kapcsolatba lehet hozni a géthák istenével az Asztarté –vel, amelyeken látható, hogy vagy női alakot, vagy férfialakot emelnek a magasba. Az egyik ivócsészén a női alak a sást itatja és a másik kezében fáklyát látszik tartani. A felemelt női alak kezében virágszál látszik, míg a másik kezében egy itató edény, amelyből a sas inni látszik, legalább is ezt a motívumot jelképezi. Az egész jelenetet indás motívum veszi körül, hiszen az lehet az életfa is, vagy a magyar hiedelem világunk egy másik változata a kígyó jelölése is, valószínűbbnek tartom az életfa jelölést. Az sem zárható ki, hogy a kígyó szelleme jelenik meg ebben az alkotásban, ezt azért nem dönthetjük el egyértelműen, mert a női alak körül semmi féle kígyót nem láthatunk, csak sejthető mind ez, amit itt felvetek. Az is lehet, hogy egy égi jelenséget szimbolizál ez az egész ábrázolás, és pedig az égi kígyót, vagyis a csillagösvényt, vagy más néven a Tejutat. A griffes ábrázolások a magyar művészetben már az ókorban is megtalálhatók, de különösen a kora középkorban, lásd a nagyszentmiklósi arany kincseket, vagy más egyéb Hun Magyar leleteket. A magyar ornamentikában szinte kizárólag a griffek csőrei igen erősnek látszanak és a szárnyaik lassan, de biztosan elsatnyulnak, ennek okaként vélem azt, hogy már nincsen szükség a szárnyalásra. A griffek karmai viszont igen erősek, tehát erőt sugárzóak, amely jelentheti azt is, hogy a marcangoláshoz nem a szárnyakra van szükség, hanem az erős karmokra. Talán a karmok igen erős megjelenítése jelentheti azt is, hogy az erős karom a hatalom jelképévé válik. Az

Avar griffek soha sem állnak, hanem guggoló állásban láthatóak, hiszen nincsen szükségük a támadásra, mert uralják a hatalmat, az erőt. A Hon visszafoglaló magyarjainknál megfigyelhető az álló motívumok alkalmazása, tehát a griffek is álló helyzetben láthatóak, erről tanúskodik számos sírlelet is. Megfigyelhető az Atilla kincseinél a griff ábrázolásokon a griffek állva támadják a szarvasokat, vagy az őzeket, a más népeknél látható ábrázolások a népvándorlás időszakában a griffek guggoló helyzetben vannak. Ebből arra lehet következtetni, hogy a népvándorlás kori népek sajátossága volt a griffes ábrázolás, viszont a Hun- Magyar népek sajátja volt az álló griffes ábrázolás. Megfigyelhető, hogy a Hon visszafoglalást követően ez a fajtaábrázolás szinte teljesen eltűnik a magyar ornamentikai ábrázolásokból, ennek okaként úgy látom az új hit felvétele és annak a szakrális jelzéseinek a következményeként tűnt el a magyar ábrázolások területéről. A későbbi ábrázolások művészetében megjelenik a keresztény alakok ábrázolása és a griffes ábrázolás szinte teljesen kiveszik a magyar ábrázolás és ornamentika területéről, de el is veszíti a szimbolikus jelentését és megjelennek a pávás motívumok, melyek eredetileg idegenek a magyar ábrázolások területén. A sas ábrázolások terén számos más nép át vette ezt az ábrázolást és a saját ornamentika és a címer állataként használják, lásd Irak címerét, vagy az Osztrák Magyar címert, de számos ország címerében megtalálható a sas ábrázolás, amely azt jelenti, hogy az istenség kettős elvét az óvó és a segítségnyújtó, fény és a sötétség lehetőségét biztosítja a címer tulajdonosának, a fény és a sötétség váltja egymást. Voltaképpen a kettősfejű sas, mint ősi szakrális címer állata nem más nép ősi tulajdona, mint a magyar népeké, közöttük a magyaroké. A magyarok legősibb címeréről van szó, és ezzel eljutottunk oda, hogy a Habsburg uralkodó ház egyik leg gyűlöltebb kétfejű sasa lett. A magyarok szemében az elnyomatást és a jogfosztottságot jelentette, de ugyan ezen a címeren már ott látható a kettős kereszt és a négyvágásos címerpajzsunk is, a magyar keresztény ország címerünk. A sors fintora, mint ha tudta volna Mária Terézia, hogy ez a címer az igazi magyar címer, amit sikerült hálából megalkotnia. Mint már szoltam róla a kétfejű sast a Gétha időkre lehet visszavezetni, mondhatjuk úgy is, hogy Hiksosz utód a kétfejű sas. Azt is tudjuk, hogy hol alakult ki először ez a jelkép rendszer, mert a mikéneiéknél használták először, majd átvették a szeldzsuk törökök úgy iu. 1040-1195 körül, hiszen úgy tartják, hogy Ők is Hun utódok. A későbbiek során a Bizánci császárság is átvette és a kettős birodalmának a címere lett. Ugyan úgy a Német- Római birodalom is átvette, amely úgy tekintette magát, mint a Bizánci birodalomnak a jogutódja. Nálunk a németellenes mozgalom jelképeként a német birodalomból kiszorult osztrákok révén lett a kétfejű sas a nemzetellenes törekvések gyűlölt jelvénye, vagy jelképe. Azt meg kell erősítenem, hogy a kétfejű sas a magyarság ősi jelképe, címerállata, de a sors fintora, hogy Magyarországon az elnyomatás és a jogfosztottság szimbólumává vált, pedig a kétfejű sas a magyaroké, a magyar népeké.

Domonyvölgye 2009. május 10.

Adacsi Veszelszki Ferenc

(folytatjuk)

A Hun Magyar népek kultúrája és harcai az ókorban

(Őstörténet)

(Kultúrtörténet)

(V. rész)

Az ősi hazájukból elűzött Gétha népek az új haza megteremtése tekintetében egy keveredési folyamatokon mentek keresztül, amely azt eredményezte, hogy egy tisztavérű Szittyá népből a későbbiek során kevert nép válik. A történelem során a géthákat már csak Szittyá népek, vagy Hun népek fogom nevezni, hiszen az ősi szkíták nagy családjához csatlakoztak. Megpróbálom követni a vándorlásaik során a Szittyá Hun népet egészen a Sárgafolyó nagy kanyarulatáig, hiszen az északi hunoknak ez volt a központjuk (Ordospusza) egészen az ie. V. századig. Az ie II. és az I. évezred során megkezdődött egy polarizációs folyamat az északi és a déli Hun népesség körében, ennek következtében a déli hunokat fehér hunoknak, vagy más néven Eftalitáknak, illetve Heftalitáknak nevezték. A kínai évkönyvekből megtudhatjuk, hogy a déli Hun nép milyen konfliktusokon ment keresztül, melynek az lett a következménye, hogy a kínai területekről kiűzték a fent megnevezett népet és a mai India területét hódították meg és ezen a területen alakították ki az új saját államukat. A két néppé való fejlődésnek köszönhetően az északi fekete hunok megsokasodtak, mert a géthák nagyobbik része ebbe a népességbe olvadt bele, illetve asszimilálódott, tehát az északiak megsokasodtak, vagyis egy újabb keveredésnek lehetünk a tanúi, amely azt hozta magával, hogy a természetes szaporulatnak és a nyugati bevándorlásnak a kultúra alakulása terén sok az azonosság. A fehér hunok nyelve szinte teljesen megmaradt ugornak, míg az északiak nyelve erősen keveredett a mongollal és a törökös népek nyelvével. Ez az északi Hun nép, amely a keveredés nagyobbik részét érintette ez az a nép, amely a Török nép őseit is alkotja. A történelem során számos más népekkel keveredtek a vándorlásaik során, de mindenkor megmaradtak Szittyának, vagy a későbbiek során Töröknek, megőrizve a Szittyá származásukat, különösen igaz ez a Szeldzsuk törökökre. Azt is tudjuk, hogy a két néppé való válás azt hozta, hogy ezek a népek egymásnak örök ellenségeivé váltak a történelem során. A fajiságuk különbözőségei láthatóak a fenn maradt rajzokból és egyéb kultúrtörténeti tárgyaikon. Ebben az időben a keveredés jeleit jól lehet különböztetni, így az arcvonásaik jelentősen megváltoztak, részben mongoloidok lettek, míg mások megtartották az europoid vonásaikat. Addig ez nem jelentett problémát, ameddig egy népként élték az életüket, közös volt a történelmük, és addig testvérnek tekintették a másik felet is, de a már bekövetkezett változások hozták meg a különbséget, amely a fajiságban bekövetkezett változásoknak a terméke. A fenn maradt emlékek között a mongolos arcvonás igen jelentősen elüt az europoid vonásoktól, hiszen a jellemző vonások közé kell sorolni a nagy csontos orrot, amely egy kicsit emlékeztet a szemitavonásokra, de megjegyzem nem a szemitákkal történt a

nagyarányú keveredés. Igaz ennek is megvan minden adottsága, mert a Levantei területeken és a Tengeremelléken lehetett keveredés a két nép között, de mint az előző részekben utaltam rá, hogy a két nép között igen nagy volt az ellentét, így nehezen elképzelhető a nagyarányú keveredés. Azonban az északi hunokat hosszú időn keresztül, csak az ie 300-as évektől jelenítették meg a kínai évkönyvek, de ma már tudjuk azt, hogy a nagy Hun birodalom ebben az időben élte a fénykorát, az is gondot jelentett, hogy a kínai krónikák nem Hun megnevezést használt, hanem Hsziung-nu névvel illették. Ezen a néven ismert népet sokáig úgy gondolták az európai kutatók, hogy egy másik néppel álnak szemben, de amióta megnyíltak a kínai levéltárak és lehet részben, vagy egészben kutatni így fény derül mind arra, amit korábban nem ismertünk. Ma már a tudomány is elismeri, hogy a kétféle elnevezés nem más népet jelöl, hanem ugyan azt a Hun népet, amely az Ordos puszta területén élt és alkotta meg a maga kultúráját. Ez a Hun nép hozta létre a Belső-Ázsia legjelentősebb lovas nomád államát és vele egyetemben a nomád kultúrát is. Ma már sokkal többet tudhatunk meg a hunokról, mint ezelőtt néhány évtizeddel, hiszen ma Magyarországon is meg lehet kapni. pl. Sima Qian ie II.-században írt történelmi könyvét „A hunok legrégebbi története”-címmel. Azt ma már szinte bizonyosnak vehetjük, hogy a hunok vezető rétege azonos lehetett keleten és nyugaton is. Megjegyzem a Kínában dolgozó egyik francia kutató Deguignes a XVIII. sz.-ban írta le, hogy a hunok az avarok, a törökök, a mongolok és nem utolsósorban a magyarok mind a Hun nép maradékai. Talán itt nem fejtegetem tovább ezt a kérdést, mert előttem jeles kutatók kifejtették a véleményüket a Hun nép kérdésével kapcsolatban. Megemlítek néhányat közülük, így Szentkatolnai Bálint Gábor, Pray György, Dr. Érdi Miklós, Dr. Obrusánszky Borbála, Dr. Aradi Éva és lehetne sorolni a kutatókat, de a bizonyosság ellenére a hivatalos tudományos álláspont alig haladt előre, hiszen a hivatalosok azt akarják bebizonyítani, hogy nincsen közünk a Hun néphez. Ebből következően nem ismerik el az akadémikus történészek a magyar nép származását, mert akkor szembe kellene nézni a mai akadémikus tudósainknak azzal, hogy a finnugorizmus elméletét félre kellene tenni és a megfelelő helyen kezelni. A mai eredményeknek megfelelően a származási elméletet is meg kellene változtatni. Holott már bebizonyította a génkutatás, hogy genetikailag semmi közünk nincs a Finn néphez, de már a nyelvészet terén is számot tevő a változás, hiszen az 1100 finn ugor szóból ma már bizonyíthatóan alig kétszáz állja meg a helyét. Ez abból is következik, hogy a Hun népek és a Finn népek a szállásterületeik perifériáján találkozhattak és így hatással voltak egymás nyelvére és nem utolsósorban az egymás kultúrájára. Ebből az következik, hogy a nagy Hun népektől a kis népek átvevők lehettek, úgy a kultúra területén, mint a nyelv területén. Nincsen nagy baj a finnugorizmussal, csak a megfelelő helyen kell kezelni, vagyis nem kell minden kutatási eredményt a nyelvészetnek alárendelni, hanem a csatlakozó tudományok eredményeit is fel kell használni, így a régészeti eredményeket, vagy a néprajzi és a kultúrtörténeti eredményeket is. Az előzőekbe beletartoznak a szakrális ismeretek is és a hagyományok tisztelete a mítoszaink, regéink. Lásd Schliemann munkásságát, a gyermekkori álmát megvalósítva az Iliást olvasva elhatározta, hogy felnőtt korába megkeresi és feltárja Tróját, igazza lett. Mi a teendő az olyan esetekben, ahol csak a régészeti anyagok, vagy a hiedelemvilági adatok állnak rendelkezésünkre, ott meg kell várni az eredmények sokaságának az összecsengését és azok alapján kell levonni a végső következtetéseket. A lelkiesség és a hiedelem világi kérdések eldöntése terén is sok a tennivalónk, mert ma még nem honos az a kérdés, hogy milyen volt az a kultúra, amely meghatározta a Hun Magyar népek szellemi kultúráját. Ma nem hallunk másról, mint a kereszténység szellemi meghatározó szerepéről, amely a mi kultúránk szerves része, de nem hallunk arról, hogy a fejlődésnek egyes szakaszain a Magyar népek a szellem szárnyalása terén mit is tettek, pedig nincs e földön olyan nép, amelyik annyit tett volna, mint a Hun Magyar népek. Ha arra gondolok, hogy a Szittyia szellemiség olyan nagy vallásokat hozott létre, amelyek meghatározói voltak a szellem fejlődésének, a korszellem igényeit pontosan ki tudta fejezni és elégíteni. Ilyen vallás

volt a Zarathustra (Zarahusztra) vallás, majd egy kicsit később a Budaizmus (Budhizmus) vallása, amely nem csak alapításának köszönhetően volt Hun Szkítha, hanem egyben nemzetközi is volt. Az is igaz ez a nézetbeli különbség a népek közötti ellentéteket is jobban kiemelte, vele együtt a fajiságot is. A régi Szittyia vallás hívei az istenség kettős elvét vallották, addig, amíg a vallásreformer Zarathustra az egyetlen hirdette, tehát monoteista volt. Legyen világos, hogy az egyetlen isten mi is volt, nem más, mint az egyetlen „a fény istene”, amely az ősi vallás ellentéte volt, mert az istenség kettős elve helyett az egyetlen hirdette a fény istenét az életadót. A tanaiból megismerhető a fény, mint életadó és teremtő erő az életet fenntartó szellemi erő egysége. Az ősi vallás kettős erejének a tanaival elbukta a szellemiség vezető erejét, de a vallási tolerancia lehetővé tette, hogy az ősi vallás is a Hun Magyar népek kultúrájában meg kapja a méltó helyet, igaz ez az ősi vallás vissza szorult a perem területekre, és vele párhuzamosan a Szittyia királyság is megdőlt, de a kettős elv továbbélt az északi területekre szorult népelemeknél, részint a nyugatra került és vándorolt a törzseknél. Ilyenek voltak a khárok, géthák, talán a szuzaiak, a megmaradt sumerek, de nincsenek erre pontos adataink. Az istenségnek a fenntartó erejét megszemélyesítő Istár, vagy Asztarté a mai napig is él a Magyar népben és helyet kapott a legújabb vallásunkban a Júdeó kereszténységbe is, ez nem más, mint a **BOLDOGASSZONYUNK**. A fent említett nevek alatt tisztelték a Boldogasszonyunkat, imádták a teremtő isteni erőt és annak is a női részét. Azt sem szabad elfelejteni, hogy a hitvilágunkban számos jelképpel személyesítették meg, noha emberi alakot öltött szobrai voltak. A Zarathustra vallásának nem volt más jelképe, mint a tűz, ezért nem is keletkezett új ornamentika, mert minden maradt a régiben, addig az élet istennőjének számtalan jelképe maradt fenn, amelyhez a hívek kitartóan ragaszkodtak, amely lassanként ornamentummá váltak. Meg kell jegyezni a Zarathustra vallás idővel újabb fejlődésen ment keresztül, amely nem más, mint a Manicheus (Maniheizmus) az isteni szeretet vallása, amely legalább az ie. II. és az I. évezred fordulóján már elemeiben megtalálható az ősi vallások filozófiájában, de a vég kifejelete az ie. I- évezrede végére datálható. El kell mondani azt is, hogy ez a vallás ugyan úgy világvallássá nőtte ki magát, hiszen Jézus Krisztus urunk is ezt a vallást erősítette és csiszolta még fényesebbé az eszmeiségét, amelyet majd a Júdeó keresztény vallás megerősödésével, tűzzel, vassal irtották és végül szinte teljén elveszett a filozófiája. Ma már csak szemelvényeket tudunk felmutatni ebből a csodálatos szellemiségből. Azonban, mint említettem a Boldogasszonyunk tisztelete tovább él a magyar hit és hiedelem világunkban. Nem szabad olyan dolgokra gondolni, amely a vallások filozófiájában újat alkottak volna, de a magyar Boldogasszony mégis a szellemi világ központi alakjává vált. Az Ókori vallások jelentős hatásokat váltottak ki a hitvilágunkból, amely ma is meghatározza a gondolkodásunkat, a vallásos világnézetünket. Nézzük meg mennyire van ez így, mert a **BABÁM** kifejezés nem más, mint a kedvesem, az életem, vagy az életem párja, vagy az életem másik felének az egyszerűsített változata. Ebből is látható, hogy ősi kifejező eszköz a beszéd, ma is szebben hangzó kifejezés a babám, mint az asszonyom. A baba kifejezés az élet szinonimája, amely azt juttatja eszünkbe, hogy az életünk párja nem lehet más, mint a földi mennyországunk, vagyis az ki biztosítja számunkra az élet magas szintű feltételét a földi boldogságot. Ez a család olyan pillérét alkotja, mint az életben a hű társ, az életünk királynője, amely biztosítja a családnak az oltalmat. Ebből következően a családnak királynője nem lehet más, mint az életem párja, vagyis az életem másik fele, aki védi és oltalmazza a családot, tehát szinte tapinthatóvá válik a **BOLDOGASSZONY** fogalma és annak a családban betöltött szerepe. A Moldovai Csángóknál ma is a beszédük hangleyjtéséből érezzük az otthon kiejtésének mitikus hatását, amely felteszi az otthon szentségére a koronát, az otthon, vigyázó és óvó szerepe az nem lehet másé, mint az asszonyé. Arra az asszonyra testálódik, aki a családi tűz őrzője és védője, a család Boldogasszonya. Az előzőekből következik, hogy az otthon nem lehet más, mint a család hajléka, hona, fészke és nem utolsósorban a családnak együttesen a fészke, a családnak

a szállása. Azt hiszem, ahol HON van ott béke és szeretet honol, tehát ott a családi tűzhely őrzi az élet, a szeretet parazsát, a szeretetünk melegét. Azt gondolom az őseink hona mindenkor a babalak volt, mert ott volt az őseink hitében a mi Boldogasszonyunk. Tudjuk azt a magyar asszony a párját FÉRJ- uramnak nevezi, ezzel az asszony elismeri a férje által az urát úrnak, így az isteni hit titkát avatja a jelenlévő családba, ebből jól látható a családban a férj az úr, az asszony viszont az úrnő, tehát a család otthona nem lehet más, mint egy kultikus hely. Ha ez így van a férj a családot beborítja a kultikus szeretetével és a szállása mindenkor része és nyitva áll a feleség jelenlétével és szeretetével, ahol megtud, pihenni, új erőt gyűjtve a holnap feladatainak ellátására. A család háza nem más, mint az „Ő” kicsiny hazája, ahova mindenkor hazamehet megpihenni, de a sok család sok kicsiny háza hozza létre a HONT, a HAZÁT. A sok család alkotja a népet, majd a nemzetet, amelyért néha keményen meg kell küzdeni a HON-fi társainkkal együtt. A férj külsőleg öleli át az életet, amely magába foglalja azt a helyet ahol él a családjával együtt, odabent ki más is lehet, mint a feleség, vagyis a család úrnője a háziasszonya, amely egyenlő a Boldogasszony fogalmával. Az úrnő kötelessége rendezni a család belső feladatait, így a családnak a meleg fészket és annak a megteremtését, ami a család tartózkodási helye, itt kell megemlíteni a család örökös honát, a Hon tartós és meg nem szűnő boldogságát. A férfierő és a női meleg szív megteremti az otthon melegét, az otthon központja mindenkor a család úrnője a feleség. Azt gondolom, nem kell tovább fejtegetni a Boldogasszonyunk fogalmát, mert mindenki megértheti, hogy ma is a Boldogasszony közöttünk él és a szellemisége adja azt a hitet, amely naggyá teszi ezt a népet a Hun és a Magyarai, a Magyar népet. Azért nem fejtegetem tovább, mert egy előző munkámban részletesen kifejtettem mind azt, amit tudni kell a boldogasszonyunk fogalmáról a hit és a hiedelem világunkban elfoglalt helyéről, szerepéről.

A teremtő isteni erő fenntartó, éltető részének legrégebbi és legelterjedtebb jelképe a szem, amely annyi megfogalmazásban szerepet kap. Ilyen az emberi szem, vagy a gabonaszem, de az ábrázolásokon megfigyelhető már az ókorban is, hogy miként ábrázolták a szemet, elsősorban vonalas ábrázolásokat találunk, majd később rombusz alakú ábrázolások jelennek meg. Különösen megfigyelhető a női nem ábrázolása tekintetében, itt is megjelenik a szem kifejezés, így a szeméremtest kifejezésben, amelyet az ábrázolások területén rombusz négyszög jelölést már az ókorban is használtak, úgy, mint a női szeméremtest ábrázolását, jelképét. Itt válik el a természetutánzó háromszög alkalmazásától, hiszen szimbolikájában teljesen másról van szó, mint az előzőekben az egyik a szemérem bemutatását, míg a másik a nemiségét mutatja be. A fent említett szimbolika nem is keletkezhetett másból, mint a szemnek a szimbolikájából, mert a szem ábrázolása már az ie III. évezredben is ugyan az volt, mint a ma ismert ábrázolási mód. A szem az a kifejezési erő, amely eligazít bennünket az életfenntartó éltető erőnek a megértéséhez. A gabonának szeme van, ami biztosítja az embernek az éltető erőt, a megélhetést, tehát a magyar nyelv olyan tisztán adja vissza a szemléltető erejének a hatását a mondanivalónkban, hogy könnyű megérteni a kifejezés tényét és a fogalmát. A gabonaszem garantálja az emberi élet feltételét, vagyis a sok gabonaszem adja azt a feltételt, hogy a gabona az ember legértékesebb tápláléka legyen, de a szem bővülésével tovább tudjuk bővíteni a fogalmainkat, így állati szem kifejezésünk is azt bizonyítja, hogy a fogalmainkkal ki tudjuk fejezni, mind azt, amit láttatni akarunk. Az egyik legrégebbi szemet ismerve, amely nem más, mint az Izisz szem, amely hasonlít a búzaszemhez és nem utolsó sorban a vonalakkal jelölt szeméremtest jelöléséhez is használják, csupán elfordítva, így vált a szeméremtest jelölése is a szemalakúvá. Az sem véletlen, hogy ez a női testrész szemmel kezdődik, hiszen a szemérmes szavunk is a szemmel kezdődik, amely azt jelenti, hogy szégyenlős, szégyenérzete van. Ha már tudjuk, hogy a női szeméremtest jelképe a rombuszalak, akkor már nem nehéz megállapítani, hogy az ilyen jelek mit is akarnak nekünk elmondani az ornamentika nyelvén, különösen az ilyen jelölés megfigyelhető a Hiksosz utódoknál, vagy a turáni népek ornamentikájában, a későbbiek

során ugyan ez megfigyelhető a görögöknél is. A magyar művészet területén ma is minden olyan mondanivalót megfogalmaz, amit a művész igyekszik kifejezni és a művével elmondani. A szemérmes kifejezés más nyelvekben is megtalálható, így a vogulban eserma, Turkménbe (Turkán) ugyan ez a kifejezés Erme, a közös rombuszal való kifejezés elvezet bennünket az Erme- ország létéhez is, amely azt bizonyítja, hogy a vogulok közelében kellett kialakulni, mert a vogulban is ugyan ez a jelentése. A Taurus hegység Kun népeinek Kummána nevű fővárosában Asztarte, Istár egyenlő a mi Boldogasszonyunkkal, vagyis egyenlő a főistenséggel, amely „MA” név úgy a vogulban, mint a finnben is „Földanyát” jelent. Tehát ez is azt bizonyítja, hogy a két nép a Hun és a körülötte lakó kis népek szomszédságban kellett élniük, hiszen a nyelvükben az ugor elemek mind megtalálhatóak. Az indoszittyai királyok pénzein is fennmaradt annyi ugor szó, hogy azt kell feltételeznünk, hogy nem görög, vagy hindu népek öröksége, hanem ugor nyelvű szittyák hagyatéka mind ez. Engem meggyőzött a Nemzeti Múzeumban látható Szkíta kiállítás, hiszen az elképzeléseimet ez is megerősíti, már korábban is látott Szkíta kincsek ornamentikája és az ábrázolás művészete azt mondják számomra, hogy ez a nép igen magas szintű kultúrát alakított ki, mely a környező népek kultúráját is nagy részben befolyásolta. Az biztos, hogy a Közép-Ázsia népeinek jelentős része nem lehetett más nemzetiségű, mint Szittyai Hun Magyar és az északi területek kevert törökös népei, amelyek döntő többségében ugorok voltak. Gondoljunk bele, még az arab vallásban (Iszlám) ismert szent irat neve is „koráno” török szó = Korán, ugor eredetű, amely védőt jelent. A fent említett kifejezés is azt bizonyítja, hogy a Hun Magyar népek a világnak igen sokat adtak a kultúra területén és ezt nem szabad véka alá rejteni, hiszen büszkének kell lenni minden magyarnak azért, hogy ilyen magas kultúra örökösei lehetünk, mind Európában, mind a világ bármelyik táján.

Adacsi Veszelszki Ferenc

2009. Május. 25.

(folytatjuk)

Hun Magyar népek kultúrája és harcai az ókorban

(őstörténet)

Kultúrtörténet

VI. rész

A fenti őseink népcsoportjait figyelembe véve azt látjuk, hogy ezen, népek népcsoportjai mindent kizáróan két önálló főcsoportból álltak, kezdetben valószínűsíthetően egy azonos nyelvvel, majd a fejlődést követően a nyelv is kettévált. A fenti megállapításból következik az, hogy a nyelv kettéválása meghozta a két néppé válás feltételét, amely majd a fajiságot is érinti, ezért lehet az, hogy a kettéválást követően a két nép elkezdte egymást gyűlölni és kialakul közöttük a kibékíthetetlen ellentét. A gyökereket tekintve az sem zárható ki, hogy a két nép már a kezdeteknél is valamilyen formában eltért egymástól, de erre nincsenek meg a vizsgálati eredményeink, ha van is azt én nem ismerem, csupán feltételezni tudom. Azt viszont ismerjük, hogy az ugorok és a török népek a síkságon keveredtek, még az ie. V. évezred során, vagy azt megelőzően, az is lehet, hogy előbb keveredtek az árjakkal, mint más népekkel, sőt azt sem zárhatjuk ki, hogy az árjából fejlődtek ki az ugorok, majd ezek keveredtek a török népekkel és a mongoloidokkal, amely létrehozta a mongoloid törökös népeket, vagyis a mongoloid szittyaságot. Ez a keveredés ma is kimutatható a Magyar népekben, hiszen antropológiailag kimutatható a Turáni, vagyis a turanoid fajta megjelenés antropológiailag, tehát ez is egy olyan bizonyíték, amellyel bizonyítható az, hogy az őseink keveredése elkezdődött már a Közép-Keleti területeken és folytatódott a Turáni alföldön. A fent említett keveredést betudhatjuk annak is, hogy az ugarságban kimutatható mongoloid vonások további keveredés útján jött létre a törökös keveredéssel, valamint a hosszú együttéléssel még inkább kiemelkedett a keveredésnek ez a volta. A nyugatra vándorolt Szittyá népek közül jól el lehet különíteni a két népfajt és ezt antropológiailag pontosan ki is lehet mutatni. Itt utalnom kell a régi jól ismert kutatókra, mint Weber munkájára, mely a következő címen található „Die Kunst der Hethieter”, vagy a mai kutatók közül meg kell említeni Li Po Szo (Lépő Zoltán) nevét, aki a legújabb „Szkíta örökség”c munkájában kimutatja a fent említett vonásokat. Miből is lehet mind ezt megtudni, hiszen a mai szemnek ilyen távoli időbe nincsen beletámasztása, azonban vannak fenn maradt kőbevésett szobrok, amelyekben jól láthatóan megjelenik a mongolos arckifejezés. A szobrok korát tekintve is elmondhatjuk, hogy az ie. IV. évezredben már a keveredés biztosan bekövetkezett, hiszen a szobrok kora erre az időre datálható. A következtetés nem nehéz az ie. IV. évezredben

megvan a két népfaj, ebből következően azt a következtetést lehet levonni, hogy a nyelv elválása is erre a korra datálható. Ha a történelmi adatokat veszem figyelembe, akkor láthatjuk, hogy az Ugor népesség az i.e. III. évezredbe vándorol be Indiába először, a régészeti leletek erre magyarázatot adnak. Az ie II. évezred történései azt mutatják, hogy a két nép, úgy antropológiailag, mint nyelviileg már két népnek tekinthető, de megmaradtak a különbségek ellenére is Hun népeknek, még akkor is, amikor az egyik már törökös nép volt, addig a másik ugornak vallotta magát. A Kínai források Hiungnuk-nak nevezi a déli népeket, hiszen az i.e. II. évezred során erősödnek meg, majd a kínaiak a hatalmukat megtörik és kiverik a kínai területekről, ezek a hunok voltak a történelemben fellelhető déli hunok, vagyis a Heftaliták, akik majd Indiába és még nyugatabbra telepednek le. Baktriában létesítenek új hazát és államot Hunnia néven. A mai térképet megnézve azt mondhatjuk, hogy nem csak ezt a két területet érintette a betelepedés, hanem Kasmírt is, de Nepálban ma is élnek Magarok. Fenn a hegyekben ma is állattenyésztéssel foglalkoznak és némi földműveléssel, amely csak a teraszos művelést teszi lehetővé. A kínaiak a visszamaradt Hiungnukat is kiverik Kínából, ez a népesség a fehér hunoknak a maradékai voltak nagy részben és a vereség után kénytelenek az elődeik után menni, egy részük letelepedik, az előbb felsorolt helyeken a heftalitáknál, de az egyik részük tovább halad és eljut BALAMBER vezetésével Európában. Európában ezt a népet úgy ismerték, hogy törökös, mongolos tatár jellegű nép, a korai Európa nagyon sok rossz jelzőt talált ki erre a Hun népre, mind ennek ellenében, rémeket láttak az európaiak ebben a népben és minden lehetséges jelzővel látták el. Ezt a Hun népet nem kizárólag a fehér hunok alkották, hanem a csatlakozott népelemekkel kibővülve, keveredve jött létre ez a nép, amelyet a szarvas népének is nevezünk. (lásd a szarvas legendát, melyet már annyian feldolgoztak, közöttük magam is) Az iu. már a III. században a Hunok északi ága is kiszorult a Kínai területekről és Indiának indulnak és az Indiai területeken hozzák létre az új államaikat. Az Indiai Hunok nem mongoloid jellegű Hunok voltak, hanem europoid vonásokat viselő fehér Hun jellegű népek. Az északi irányból megindul Togrul-bég szeldzsuk népe egy időre hatalmába keríti majdnem az egész Hun-ságot, tehát a Hun népek elnyomójaként ismerjük az iu. III. századot. Ezt követően VI.-VII. Század fordulóján, a török kán (Dizavul) is megindul töméntelen hadi népével és hihetetlen véres harcok folynak a mohamedáná lett török nép és a Zarathustra és Budaista (Budhista) vallású fehér hunok között. A következőkben megfigyelhető, hogy a vallás lesz a döntő tényező mindenekfelett, addig, amíg a korábbiakban a fajiság volt a döntő tényező, addig ebben az időben a vallás játssza a fő szerepet. A Hun népek életében a legszomorúbb időszak ez a kor iu. V. század, mert irtják a saját fajukat a vallás doktrínája szerint, a Zarathustra vallást vallókat a Budaisták nem tudják elfogadni. A vallási ellentétek csúcsa a történelmükben az iu. 472-502, mert ebben az időben a menekülés volt az egyetlen lehetséges megoldás. A Mohamedán nem fogadja el istenhívőnek a fenti vallásokat, mert a Mohamed vallása lehet csak az egy igaz istenhit. A VI- VII. század a mohamedán vallás térhódításának a kora, mert a budaistákat és a Zarathustra vallásúakat a hit nevében ugyan úgy irtották a mohamedánok, mint a megerősödőben lévő későbbi korban, a hit nevében a Római Júdeó keresztények üldözték a más hitű népeket. Ez a korszak az ellentétek tekintetében nagyon hasonlít a majdnem ezer évvel korábbi időszakra, amikor még Kína területén éltek. A mongol török fajú mohamedán vallású népek az északi hunok, akik elszakadtak tőlük és elvándoroltak, azok ekkor ellenségekké váltak egymásnak. A fehér hunokat mindig kisebb életre szorítják vissza és felvetetik velük erőszakos módon az iszlámvallást, ez által szakítanak az ősi hagyományaikkal, egy darabig megtartják a Szittyaságukat, de a vallási szigorok miatt ez is egy idő múlva feledésbe merül. Így az ősi Szittyia vallás jelképei feledésbe merültek, így alakul ki ebben a népcsoportban az arab ornamentika, ez viszont kiirtja mind azt a formát, amely a jelképrendszer alapját szolgálja, nincs emberábrázolás, mert a vallási dogmák ezt nem teszik lehetővé. A Zarathustra és a Buda tanításainak az elemeit is kiirtják, csupán azért,

hogy az iszlámvallás ne legyen veszélyeztetve más tanok által. Az iszlámvallás minden jelképrendszerre azt mondja, hogy bálványimádás mind az, ami a jelképrendszerben található, az ősi vallás emlékei így a hatalmi köréből kikerült Kazároknál maradt meg és a Magyaroknál él tovább, a nyelvvel együtt és az ősi írás és jelképeinkkel egyetemben. A török nyomás lazulásával a Tarim medencében és annak a környezetében élő Hun népek a tibeti területeken új hazát keresnek, így jutnak el a Kasmíri területekre is, ahol még ma is megtaláljuk ezt a népelemet (Magar). Ez az az időszak, amikor az Oxus mindkét partján felvonulnak a Hun népek egészen az Aral és a Kaspi tavakig, majd ismét a Kaukázus felett egészen a Fekete tenger partjáig. Ezeken a területeken tartózkodtak legalább 100 évig, igaz korábban is Hun Magyar népek lakták az Aral tó környékét, mert itt ezen a területen volt található az ősi Corezm birodalom, amely a középkor 1300-as éveig létező államalakulat volt. Igaz erről nagyon keveset tudunk, mert a Magyar hatalom a felfedezések eredményeit igyekezett titokban tartani egészen az ezredfordulóig (2009-ig), hiszen az 1951 évben kiadott „Ősi Chorezm” című könyvet kiadták, és rögtön vissza is vonták és bezúzták, mert az akkori hatalmi elit nem értett egyet azzal a ténnyel, hogy a hunok építette városok és erődök nem lehetett azonos azzal a Hun néppel, akik letelepedtek a Kárpát-medencében. Ismert a történet, de a politika jobb lenne, ha távol tartaná magát az ilyen és ehhez hasonló cselekedetektől, mert a kutatásoknak sokkal többet ártnak, mint használnának. Végre eljött az az idő, amikor újra a Sz. P. Tolszov Szovjet Orosz régész feltárási munkáit összefoglaló könyve megjelent a „Turán Printing and Binderi (Szatmári István) United States of Amerika kiadásában. Öröm ez a kutatók számára, mert a fiatalabb generáció nem ismerte ezt a komoly szakmai munkát, amely megkönnyíti a kutatásokat a Hun kérdés kapcsán. Igaz ez a forrásmunka kapható volt Kanadában és időnként az USA területén, de végre idehaza is lehet kapni. Köszönet a kiadónak, hogy nem csak a kutatók férhetnek hozzá, hanem a nagy közönség is. A Fekete tenger partvidékén élő Hun Magyar népek tartózkodását megnehezítette az a tény, hogy a Besenyők szorításában élő népek megindulnak északnyugatra egészen Kijev irányába, ennek egyik okaként a Besenyőkkel való megütközésnek a kerülését jelölik meg, amelyet igazán nehezen tudok elfogadni, mert jóval kisebb népcsoport volt a Hun Magyar népektől. Talán közelebb áll az igazsághoz az a tény, hogy a Török és a Szeldzsuk népek nyugati irányú mozgása kényszerítette a Hun népeket a nyugati irányú új haza keresésére. Erre az időre tehető az, hogy a Kazár nép is szertefoszlott, ebből az következik, hogy ma már csak mi Magyarok őrizzük a Szittyaságot minden jelképrendszerével és ornamentikájával és hitvilágával egyetemben. Hiába is keresnénk a mohamedáná lett szittyá népek között az ősi ornamentika elemeit, mert nem találunk meg a fent említettek miatt, említettem azt a tényt, hogy az arab vallás illetégtalanul nem tűr meg a vallás keretein belül. Ha a régi Hun név alatt szereplő népek nem lettek volna már az ie. II. évezredben kétnyelvűek, talán nevezzük töröknek és ugoroknak, akkor talán előbb is kialakultak volna a faji ellentétek a két nép között, de tudjuk azt, hogy a szelídebb ugorok között nem voltak olyan nézeteltérések, ami miatt irtották volna egymást. Azonban láthatjuk azt a tényt, hogy a törökös népek nem viselték el a szelíd természetű ugor fajtákat és állandó harcok következtében irtották egymást, ahol csak volt rá alkalom. Az is igaz, hogy ez a szelídebb Hun nép a világnak adott három vallásalapítót, így a Zarathustra, Buda (Buddha), valamint, az i.u. II. században Manicheus, aki Pártus lévén összefoglalta a fény istenének a vallását és rendszerbe állította a vallási filozófiáját, igaz ez a vallás legalább ezer évvel korábban kialakult, de a filozófiája nem volt rendszerbe foglalva, más néven ez a vallás a Jézus Krisztus urunk szeretet vallása, amelyet megújítva Júdeo Keresztény vallássá tettek, amely ismét az előtte kialakult vallásokat tüzzel, vassal irtotta, gondoljunk a keresztes háborúkra. Az is igaz, hogy az akkori vallások filozófiájából csak annyit vett át, amire szüksége volt az új vallás szellemi újra éléséhez, hiszen a gyökereket nem vették át teljes egészében és azért tartunk ma itt azzal a filozófiai gondolattal, hogy a szellem szárnyalásának megvannak a gátjai nem úgy, mint az ősi

filozófiai gondolattal, hogy az égi jelenségekben kellett keresni mindennek a nyitját és az istenek akaratát. Csak egy ilyen gondolatot ragadok ki, amely megmagyarázza azt a tételt, hogy miként kell az előbbieket értelmezni: lásd: „Miképpen a menyben úgy a földön is” a mai imáinkban is megtalálható ez a gondolat, amely bizonyítja az ősi gondolkodásunk meglétét. A vallásfilológiai gondolatok mellett meg kell említeni mind azt, ami a szellemiség fejlődését elősegítette, hiszen a gondolatvilágunk filozófiai értelme megtalálható a legendáinkban, valamint az ősi hiedelemvilágunkban. Példát kell mondanom erre a világra, hiszen az eredetmondánk ma is él nem csak a magyar nép ajkán, lásd: Nimród legenda, hanem a keletkezési helyén is még ma is elemeiben felfedezhető. Ezt azért mondom, mert magam is meggyőződtem arról a tényről, hogy a helyi lakosság ma is ismeri a legendát a mai Mezopotámia területén, mert magam is megtapasztalva a helyiek úgy ismerik a Nimród király a Szkíták első királya volt. Lám évezredek teltek el és ma is megtalálhatjuk mind azt, amit egyesek el akarnak venni tőlünk Szkíta Hun Magyarai népek utódaitól, a Magyaroktól. Bölcs tanulásként említem meg az Irak területén történő feltárásoknál mit mondtak a helyi régészek, idézem: „lám itt vagytok ti magyarok, mi a ti kultúrátok egy bizonyos részét tárjuk fel, hol vannak a ti kutatóitok”?) Igen ilyenkor elakad az ember szava, mert erre nem tudtam mit felelni, hiszen a mai kutatóink egy része nem hajlandó elfogadni a mai tudományos álláspontot, mert az akadémikus tudósaink azt állítják, hogy a rokonaink nem is lehetnek mások, mint a halszagú periférián élő ugor töredék népek, így a Mansik, Marrik, Cseremiszek és hagy ne soroljam mind ezt. Szomorú számomra az a tény, hogy a tudósaink mindent az őstörténet kutatásban csak a nyelvészetnek rendelnek alá, hol ott a társtudományoknak igen nagy szerepük lenne a ténymegállapítás területén. Makacs módon tartja magát még ma is a finn-ugorizmus elmélete, pedig az igazi akadémikus kutatóknak a hiányosságai, már a Hunsdorffer (Hunfalvy) által kidolgozott logikában a tévedés lehetősége bele volt kódolva. Lám a hivatalos elmélet ma is tartja magát az akadémikus tudósaink körében, pedig a Finn Tudományos Akadémia elvégezte a gén alapú vizsgálatokat és megállapította, hogy a Magyaroknak sok más néphez közük van, de a legkevesebb a Finnekhez, sem nyelvi, sem embertanilag.

Nagyvonalakban röviden és tömören igyekeztem megvilágítani a Hun Magyar Szittya népek történetét és a múltjuk eredetét, valamint ennek a népnek a kettéválását, úgy nyelvi, mint fajilag. Röviden összefoglalva látható, hogy a fehérbőrű és láthatólag igazolhatóan szőke komplexiójú europoid ember típus alkotta a fehér Hun népet, amely ugyan úgy megtartotta az ugarságát, mint a feketehajú mongoloid törökös nép. Azonban látható, hogy a Jézus Krisztus urunk születése körüli időszak ennek a két népnek, amely ugyan úgy Ugor volt nagyon viszontagságos volt a történelme. Láthattuk az árják Indiába való költözése már az ugor faj, külön nyelvvél és külön kultúrával rendelkezett, tehát egy önálló kultúrával rendelkező önálló nép volt. A fentieket mi sem bizonyítja jobban, mint az Indiába beköltözött régi ugarság, akik előbb beköltöztek, mint az árják és a keveredés itt ezen a helyen is jelentős mértékben bekövetkezett. A fentiekből következik, hogy a Turkesztáni területeken és a környék síkságain élő népek nem lehetek mások, mint fehér hunok, vagyis fehér hun ugarság, amely az árjáknak a része volt. Az Altáj környékén élő népelemek voltak az első olyan Hun nép, amelyek keveredtek a mongoloid népelemekkel, majd a törökös bennszülött népekkel és így egyesültek Hun név alatt, de már ebben az időben teljesen különvált az ugor és a török nyelvű nép. Talán ezen a területen vívják meg az első csatáikat a két Hun nép az északi hunok és a déli hunok. Az is elképzelhető, hogy ennek a megütközésnek köszönhető, hogy a Heftaliták fehér hunok mindenkor a déli területeket uralták és nem az északabbra eső területeket, vagyis ebből a feltételezésből azt tudom levonni, hogy a keveredés miatt a törökös népek nyilvánvalóan az északi területeknek voltak a birtokosai és rendelkeztek megfelelő hatalommal a területeik megvédésére, még a déli területeket az europoid jelleggel bíró fehér hunok birtokolták. Ezt a feltételezést megerősítik az Indiában fellelhető, írásos anyagok,

amelyek a történelmükről adnak számot. Ebből következik az a tény, hogy a déli hunok még inkább voltak ugorok, mint törökös népek, mert a Perzsák még az ie. I. évezredben testvérnépnek, tekintették a Szittyákat, a nyugatra vándorolt törökös népelemekkel való keveredés után már a perzsák inkább törökös népekké váltak, mint ugorrá. A nyugatra visszavándorolt Gétha népelemek emlékei bizonyítják azt a tételt, hogy a korábbi időkben ugyan ezen a területen megfordultak, hiszen az Asszír történelmet nem lehet elképzelni a Gétha népek nélkül, pedig ezek a népek nem mások voltak, mint Szittyák, amelyekből a vándorlások és a keveredések következtében kialakult a Hun nép két ága. A Gétha népek arcvonásain már az ie III.- II. évezredben is látható a mongoloid jelleg, tehát már a keveredési folyamat ebben az időben megindult. Leginkább szemmel látható, hogy a Pártus uralkodóház tagjai mind mongolos és nagyorrú uralkodók voltak, lásd az utókorra maradt pénzeiket és a reliefeket, amelyeket meg lehet tekinteni még ma is Hatra városában. Kritikusan meg kell állapítani, hogy nem csak a mongoloid keveredés nyomai ezek, hanem azt is jelentik, hogy ez a Gétha nép tovább keveredett a szemita népekkel, így az Asszír néppel, de a Sooutuki, vagyis a sóországbeli (a mai Irak területén az Eufrat jobb oldalán található ie III. évezred körül) zsidósággal is. Azt viszont megállapíthatjuk, hogy az i.e. III. évezred a késői időszaknak számít, mert már ekkor keveredtek az árjakkal, tehát kevert ivadékokról kell már beszélnünk. Tudjuk azt, hogy a nyugatra vándorolt szittyák között megtalálhatóak az ősi géthák, akik már keveredtek a helyi Szittyák lakossággal. A vallásos felfogásukban megtalálható az ősi vallás, amely a kettősség elvét vallotta, amely még az ie II. évezredben alakult ki a fenti jelképrendszer alapján az ábrázolásokon megtalálható az oroszlánon álló a gyermekét szoptató meztelen istenasszony, így az a bronz szobor is, amely az ősi életadó földanyát ábrázolja, amely nem más, mint a mi Boldogasszonyunk, vagyis a kumánok MÁ-t. ja. Ebből következik az, hogy az ugor lakosság a földanyát tisztelete, így lehet az, hogy a Kilikiai rombusz vogul „esernüa”, valóban ez nem lehet más, mint az ősvallásunk ősi maradványa. A hiungnu hunok nagy tömege és annak ugor nyelvűsége ma nem bizonyított, ha ez így lenne, akkor mi maradt volna a török nyelvű hunoknak, hiszen a Szeldzsuk törökök hunságát nem vitathatjuk el, pedig az is egyértelmű, hogy a nyelvük már török volt. Ma még a királyi szittyák ugorságát sem tudjuk egyértelműen bizonyítani, mert a bolgár hunok többsége már a szlávval erőteljesen keveredett, ha ez nem így lenne, akkor nem szlávósodtak volna el. A volgamenti hatásokat figyelembe véve, amit ma kész igazságnak könyvel el az akadémikus kutatás, az a késői ugorcsatlakozás eredménye, így a magyar csatlakozásnak az utolsóelőtti állomásán úgy ítélem meg szinte felesleges erről beszélni, mert az ősi ugor összeköttetés és a hagyományaink, az eredetmondáink azt lehetővé teszik, hogy megállapíthatjuk azt, hogy a Bolgárok a Magyarokkal rokonok, mert a nyelvészti érintkezéseink valahol a volgai területeken volt lehetséges. Ebből az következik, hogy nem kell egyikünknek sem bolgárkodni, vagy nekünk magyarkodnunk, hiszen látható, hogy valahol a fejlődésnek a következményeként rokonok vagyunk, még akkor is, ha ezt sokan nem szeretnék elfogadni. Befejezésül láthatjuk, hogy a Gétha Hun Magyarai népek milyen pályát jártak be a néppé való fejlődésük során, hiszen az ősi népek keveredéséből kialakult új népek ugyan úgy Hunok voltak, mint mi és a testvérnépeink, de vannak ennek a nagycsaládnak olyan vonatkozásai is, hogy egyesek elszemélyesodtak és eltávolodtak attól az ősi szittyák néptől, amelynek ők maguk is alkotó elemei voltak. Lásd a Perzsákat, vagy a Kurdu népet, ma Kurd nép, akik eredetileg Szittyák népek voltak, de a Szittyaságukat nem tartották meg a vallásuk miatt, de ugyan így vagyunk a törökséggel kapcsolatosan is, mert a szittyaságukat nem tartották meg. Büszkék lehetünk mi Magyarok azért, mert a Szittyaságunk mellett a Hunságunkat is sikerült átmentenünk a mai világunkba, elmondhatjuk, hogy mi vagyunk az egyedüli örökösei a hunságnak, valamint a szittyaságnak, vele együtt örököltük a géthaságot is.

Felhasznált irodalom

- Torma Zsófia
Badiny Jos Ferenc
Badiny Jos Ferenc
Badiny Jos Ferenc
Badiny Jos Ferenc
Badiny Jos Ferenc
- Deák István
Huszka József
Huszka József
Huszka József
- Dr Ferenczi László
Fenyő Endréné
Dr. Török Elvira
Jozef Klíma
Magyar Adorján
Falvay Károly
Lázár Jenő
- Li PO Szo (Lépő Zoltán)
Kandra Kabo
Sz. P. Tolsz
Sima Qian
- Zajti Ferenc
Fáy Elek
Fáy Elek
Israel Finkelstein é
- Sumer nyomok Erdélyben 1888 Berlin 2008 Budapest
Ősi gyökér XXVI évfolyam Buenos Aires Argentína 1998
A Magyar Nemzet történetének kistükre Buenos Aires 1983
A sumér rokonság – Szittyakürt USA 1990
Gondolatok a szkíta hitvilágról – Szittyakürt 1988 USA
A 7000 éves dicső Nagyasszonyunk – Ősi gyökér 1985
Argentina Buenos Aires
A Szkíta-Hun-Magyar (szarvas) nép eredete 2007 Budapest
A hunok ugorsága ujságcikk Levente 1930 Budapest
A magyar turáni ornamentika története 1929 Budapest
Századok c folyóirat 1872- 7. füzet Adalékok a magyarság
Őstörténetének ornamentikájához
Kelet művészete 1973 Budapest
(közös munka)
Cumania 1976 Kecskemét
Mezopotámia 1976 Praha 1983 Budapest
Az ősműveltség Budapest 1995
Nagyboldogasszony Budapest 2005-2006
Az ókori Közép-Kelet viszonyai az exódus küszöbén
1928. Budapest
Szkíta örökség Budapest 2008
Magyar mitológia 1897 Eger 2006 Budapest
Az ősi Chorezm 1951. Budapest. 2008. USA.
A hunok legkorábbi története (110.-es kötete) Peking 1997
Budapest 2007.
A hun-magyar őstörténelem 1928 Budapest
A magyarok őshona Budapest 1910
A magyarok őskora Budapest 1910 (65- 71. lap)
Biblia és régészet az ókori Izrael történelmének két

Neil Asher Silberman arca 2002 Budapest
Michael Vood Az első civilizációk nyomában Budapest 2005
Wéber Die Kunst der Hethieter Berlin 1922

Adacsi Veszelszki Ferenc

2009. Június 8.